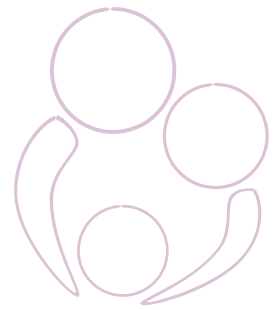

Prvi put mi se javio 20.10.2013. godine i tada mu nisam odgovarala na poruke. Bio mi je dosadan i ništa posebno, na prvu mi se nije nimalo svidio i zato mu nisam odgovarala. Nedugo nakon toga mi se dogodila lakša nezgoda zbog koje sam završila u bolnici. Taj dan kad sam bila u bolnici svi su mi pisali po profilu na Facebooku i zaželjeli da se što prije oporavim. On je to vidio i ponovo mi se javio. Napokon je i on dobio poruku od mene kad je bio toliko uporan. Dok sam se oporavljala tijekom par dana u međuvremenu smo se počeli dopisivati. Nakon toga sam odlučila izaći s njim, ali samo isključivo prijateljski. Tako smo mi izlazili prijateljski tri dana i došao je 23.11.2013. Prošetali smo do moje škole i sjeli na zidić. On me je prigrlio sebi kao malo dijete i poljubio prvi puta. Osjetila sam se smirenom i sretnom. U to vrijeme mi se mama i tata nisu najbolje slagali, stalno su se svađali radi nečega i išli su si na živce pa me to dodatno nerviralo. Počela je kiša tog dana, sijevalo je i on me sakrio. Eh kako me sakrio tog dana, sakrio me zauvijek. Mjeseci su prolazili, a mi smo se sve više zaljubljujivali. Jedne večeri me vodio na koncert i tada sam zapravo shvatila da je predivan. Mjeseci su i dalje prolazili. Svi su znali za nas kako smo zaljubljeni, ali nitko nije mislio da ćemo oostati zajedno ovoliko dugo jer u tuđim očima sve tinejdžerske ljubavi koje dođu isto tako i prođu. Mi smo uvijek imali nešto što drugi nisu. Smijali smo se na poseban način i samo smo mi znali za taj način. On je odjednom postao nekako sve što sam ikad mogla poželjeti. Pratio me na treninge, dolazio po mene, bodrio me i podržavao. Za školu smo si pomagali. Jednostavno je moj najbolji prijatelj, dečko, brat, ma sve. Sve sam u njemu mogla naći i od drugih sakriti da ga imam samo ja. Više ga nikome nisam htjela dati jer sam se osjećala tako sigurnom uz njega. Jednog dana ja sam bila sama doma. Došao je kod mene, legao na krevet, zagrlio me, rekao mi je samo "malena" i počeo me ljubiti. Osjetila sam taj neopisiv osjećaj kojeg do tada nikad nisam osjetila. Uopće ne znam kako bih opisala taj osjećaj sigurnosti s njim. I tog dana dogodio nam se prvi put. Uvijek smo koristili zaštitu kao i taj prvi put. Bili smo presretni i s tim smo se povezali još više. Opet dani i mjeseci prolaze, mi se svađamo i slatko mirimo i svaki put nas nešto nanovo veže. Kao da smo od Boga spojeni. Zajedno smo odlazili na misu. Navika nam je da me navečer zove, da se zajedno pomolimo i odemo spavati u miru. To napravimo svaku večer, čak i kad smo u svađi zvoni mi navečer mobitel. 17.11.2014. sam dobila zadnju menstruaciju. Spavali smo 1.12.2014. prvi i jedini put bez zaštite. Kad sam kasnije vidjela u menstrualnom kalendaru da mi je to bio dan ovulacije, mrak mi je pao na oči. Ja sam mu to rekla i on se prestrašio. Strah nam je bio opravdan. Taj dan sam zatrudnjela. Čekali smo 3 tjedna da mi dođe menstruacija, ali nije došla. Odlučila sam kupiti test i to sam napravila. On je bio ispred vrata od WC-a. Izašla sam i pogledala ga puna straha. Samo je pitao: "Je li je?". Ja nisam ništa odgovorila, zagrlila sam ga i počela plakati od šoka. On je zagrlio mene i na to mi je rekao: "Postat ćemo roditelji". Taj dan smo se još slatko zafrkavali s tim međutim kad smo navečer legli u krevet, stišali mobitele i sve, prepustili smo se sebi i mraku u sobi. Počeli smo razmišljati što to znači, što je to za nas, što se sve mijenja, što dobivamo i donosimo na ovaj svijet. Nisam

Udruga roditelja
KORAK PO KORAK
Parents' Association
STEP BY STEP

spavala cijelu noć. Htjela sam ga nazvati, ali nisam jer sam bila uvjerena da spava. U 4.30 ujutro zvonio mi je mobitel. Zvao me plačući da ne može spavati. Razgovarali smo od tada do 7 ujutro kad se on trebao spremati za školu. Iz svakog kuta smo sve sagledali u tom razgovoru, sve što se može dogoditi, što to znači za nas, za naše roditelje, ma o svemu u ta 2 i pol sata našeg razgovora. Shvatili smo da ne možemo nazad. Razgovarali smo čak i o pobačaju no nakon 10-15 minuta razgovora oboje smo znali da se to neće dogoditi. Kad smo se drugi dan našli sve je bilo drugačije od ona dva dana prije svega toga. Postali smo još ozbiljniji, još više drugačiji od svih i suočeni sa strahom od budućnosti.

Nastavak slijedi...